

## NA KOLE DO OSTRAVY (14.-16.8.2013)

Tuhle jsem ve sklepě zakopl o kolo a napadlo mě, že jediný způsob, jak se fotr může v dnešní době kloudně vyvětrat, je navlíknout to všechno nějak jinak. Oživil jsem teda starý nápad spojit návštěvu Jančina rodného kraje s cyklistickou expedicí a vydat se do Ostravy na kole severním pohraničím. Pod tlakem životní reality jsem si na to nicméně byl schopen vyhradit všeho všudy tři dny. Za střízliva jsem usoudil, že z Turnova to za 3 dny nedám (i když v hospodě bych se asi hádal) a že tudíž nemá cenu mrhat časem na místa, která znám. Ve středu ráno (5.23 hod!!) jsem tak vyrazil vlakem do Trutnova (zní to koneckonců podobně) a odtud už se vydal na kole. Vydrápal jsem se na hřeben a po hranici s CHKO Broumovsko dojel až do Hronova. Moc dobrý svezení, hodně bunkrů, pěkný stezky, žádný lidi. Z Hronova jsem se protřpěl cyklostezkou do Náchoda, kde jsem se jako správnej čundrák naobědval v luxusní restauraci Bonato. Po káfičku jsem pokračoval pár kilometrů podél Metuje. Vede tam sice asfaltová stezka a celkem hojná na výskyt turistů, ale řeka je to fakt nádherná. Od místního turistického středobodu s názvem Peklo jsem se vydal vstříc nekonečnému stoupání k Orlickým horám. Projel jsem sympatickou Olešnicí v Orlických horách a pokračoval na hřebeny. Čím delší to stoupání bylo, tím bylo prudší. Za normálních okolností by mě spravily ty výhledy, jenže mně začínal docházet dech. Z cedulí, které ukazovaly, kudy všudy se v zimě jezdí na běžkách, se mi dělalo mdlo. Nakonec jsem se nahoru přece jen vyškrábal a tam hned narazil na manželský pár tak kolem padesátky (omlouvám se jim, pokud tak jenom vypadali). Paní se proti mně tvářila spíš dost turisticky, pcheeee. Borce jsem něčím zaujal, asi spacákem pod sedlem, GPSkou na řídítkách, nebo útrpným výrazem. Vylezlo z něj, že už dvakrát absolvoval závod 1000 mil napříč Československem. Vyrazili si s manželkou ze Staré Boleslavi na Vysočinu a odtud jedou na kole přes brdky a skončit by chtěli na Klínovci. Dobrý, stačí. Radši jedu dál. V Orlických horách jsem poprvý a jsou nádherný. Ostatně jako každý hory. Po 70 km jízdy se mi dělá líp a užívám si to. Jsou místa, kde se nahoufují turisti, jako Masarykova chata na Šerlichu nebo později pevnost Hanička, ale jinak je tu úplný klid. Ukrutně se těším na chlazený pivo v kiosku na Velké Deštné. Tož nejvyšší vrchol dne (1115 m) si zaslouží odměnu. Hoši, frajer k jídlu nabízí tatranku, polomáčenky a ještě něco podobného, k pití vyvětralou rozlejevanou kofolu a teplého lahváče přímo z basy na podlaže! Že prej mu tam nechoděj lidi! Fakt? Dám si teda tatranku, vyvětralou kofolu a půl lahve teplejch chcanek (víc nedám) a prchám. Rychlá asfaltka se náhle mění v těžkej ale krásnej singlík. Chvílema se musí tlačit, ale i tak je to paráda. Slunce už je nízko, výhledy berou dech, nikde nikdo. Václavák se koná zas až kolem pevnosti Hanička, a tak rychle opět mizím v lese. Blíží se večer a dělá se pořádná kosa. Hrdinně si sice vezu spacák, karimatku a celtu, ale dávno pokukuju po nějakém ubytování. Jak na zavolání mi do cesty vstoupí Orlická chata U Rampušáka (poblíž obce Bartošovice v Orlických horách). Pěkná bouda, stará klasika, krásná hospoda, teráska, venku ohniště, kokotinky pro děti. A že prý mají jeden volný kamrlík za 220. Beru a přihazuju smažák. Poprvé se setkávám se sprchou, z níž teče jen žhavá voda, která nejde naředit studenou. Opařím si prdel a jdu zas na pivo. Polovina personálu (kuchařka a jedna vrchní) jsou jak z jiný planety. Vypadaj, že by jim člověk dal korunu, ale zlatý srdce. Samý „s láskou“, „náš host náš pán“, „kde hačáte?“, „ježiši, to je ale krásnej čumáček“ (na psa). Ale když přitom baba pokaždý zapomene dvě ze tří věcí, který po ní chci, začíná mě postupně trochu srát. No co, Bernard je Bernard a špatně se teda nemám. A pokud někoho zajímají cyklistická data, pak to první den dělá 99 km a 2300 výškových metrů.

Po sportovní stránce mě druhý den má čekat královská etapa s ambiciózními výjezdy na Králický Sněžník a na Praděd. Dopadnu v ní jak sedláci u Chlumce. Ráno se nechám ukecat na „domácí rohlíčky, nejkřupavější, s láskou pečené“. Nestálo to za to, měl jsem radši vyjet o dvě hodiny dřív.

Prvním vrcholem dne je tedy vrchol Králického Sněžníku (1424 m). Na mapě se jasně nabízí přiblížit se k němu zelenou turistickou stezkou po hranicích s Polskem. Borec, co jsem ho potkal včera, říkal, že se tudy jezdí právě oněch 1000 mil. Paráda, už si vlastně připadám jako vítěz zmíněného závodu. Bohužel už mi neřek (asi schválně), že tu turistickou stezku tady ve skutečnosti viděl jen ten, kdo tu kdysi maloval značení. A ten ještě musel bejt nalitej. Pak tu třicet let nikdo nešel, až to objevil Kopka a poslal sem pár magorů ze svého závodu. No a pak jsem přijel já. Po velmi slibném úvodu (ta panoramata) přichází křižování hraničního přechodu Dolní Lipka, a pak už je to jenom zarostlý pole, zarostlá louka, zarostlej les. Kolo na zádech, kolo nad hlavou, kolo odhozené do pangejtu. Klub českých turistů jsou debilové a Poláci koneckonců taky. Do toho včely, ostružiní, kopřivy. Občas se nicméně dá i kousek jet, jak to tu před měsícem vyšlapali účastníci 1000 mil. Úsek, který měl být podle mapy půlhodinovou projíždkou růžovým sadem, mi trvá dvě hodiny. Pak se konečně objeví normální les a normální hustě kořenitá a hustě kamenitá stezka. Stoupání má asi 60%, takže kolo tahám dál. Kolem poledne, kdy jsem už měl být na Sněžníku, se dostávám na křižovatku cest nějakých 900 m.n.m. a měním taktiku. Jednak se tu podezřele srocují pěší turisté, jednak vytyčená stezka slibuje i nadále až příliš silné zážitky. Přejíždím do Polska, odkud vedou trasy značené jako cyklistické až k boudě pod Sněžníkem. Změna taktiky sice funguje, ale já jsem po předchozích 30 km už úplně rozbitej. Prdel mám nadranc a bolí mě záda. Krpál jako prase. Nestydím se zase tlačit. Tohle jsou jinačí cyklotrasy. Nakonec pěkným trailem dojíždím k polské chatě. A tady tisíce Poláků. Ve čtvrtku. Sněžka o víkendu je proti tomu oáza klidu. Házím kolo na hřbet a v půl druhý odpoledne přece jen sedím na vrcholu Králického Sněžníku. Medituju nad tím, že tuhle krajinu jsem krutě podcenil. A Jeseníky nemají být jiné. Stojky nahoru, krpály dolů. Vydávám se dál zelenou hřebenovkou (představuju si dálnici jako na Labský louce). Jenže tu je to samej šutr, samej kořen. Krásnej trail, kdybych tu byl na tejden. Probíjím se rychlostí 6 km/h. A zase měním taktiku. Vzdávám se Jeseníkům a Pradědu. Prostě bych se tam do tmy sotva dostal a já potřebuju dojet dál. Částečně chvilkově zrychluju (krutopřísným sjezdem) a během chvíle se ocitám o 700 metrů níž v obci Staré Město. Pro přední brzdové destičky to byl poslední sjezd, díky. Plácám se dál jak mátoha, zdá se málem, že jsem v údolí, ale rovina nikde žádná, furt samá stojka. Nebo se mi to tak aspoň zdá. Na padesátém km mám zase krizi. Na hodinu usínám pod kapličkou. Pochopitelně se nabízejí myšlenky na borce a borkyně, co jezdí těch 1000 mil. Dřív jsem si myslel, že je to těžký, teď to ale nechápu vůbec. Mám to jen na tři dny, dře jak debil a postupuju tempem chodce. Při epesním počasí ovšem. Dávám další kopec a přes Loučnou nad Desnou a Velké Losiny se dostávám k závěrečné části dne. Od 70. kilometru už mi to zase jede a nebýt zad a prdele, skoro bych si pohvizdoval. Krajina je tu krásná, s chutí pozoruju horské vesničky, malá lyžařská střediska a lyžařské běžecké cesty. S ladností srny dávám poslední kopec. Pak přichází ještě jeden. A dlouhý mírný sjezd směrem k Rýmařovu. V putyce na křižovatce nacházím kamrlíček za tři kila i s vlastní sprchou. Spacák s celtou zůstávají pod sedlem. Zuzka Hejnová si běží pro zlato. Do mě padá česnečka, sýrová variace a Radegast. Radegast je Radegast. Špatně se teda nemám. Dneska 94 km a 2600 m převýšení.

Nejsem měkkej a jsem poučenej, a tak už v šest ráno sedím zase na kole. Je kosa jak svině, to bych ve spacáku neuklepal. Letím po asfaltce jak šipka přes Rýmařov na Slezskou Hartu. V sedm se kochám na břehu téhle vodní nádrže fantastickým pohledem na sluncem prozářené chomáče mlhy nad hladinou. Pokračuju dál po turistické stezce. Začíná se to vlnit, ale krása, jede to. Mířím na vodní nádrž Kružberk, cestou fajn vesničky, dokrmím se ze stromu špendlíkama a pak v příjemné pekárničce. U Kružberku kopec a pak veget na hrázi vodní nádrže. Je půl desáté ráno a mám za sebou 50 km. Dále pokračuju nádhernou cestou údolím Budišovky a pak podél Odry. Začíná mě bolet koleno a prdel,

trošku taky záda, ale jede se parádně. Zadní kolo mi sklouzne po šutru. Vole, to sis moh taky rozříznout plášť. A co byste řekli? Tssssssssssssssss. Nevadí, dám si povidlovou buchtu, zalepím plášť, vyměním duši, dofouknu to asi na jednu atmosféru a vezu se jako pán. Mám skvělou adhezi. Horší je, že mě strašně bolí koleno, brutálně mě tlačí dupa (prdel), záda mám úplně na šlupky a dělá se přišerný vedro. Výjezd do Heřmanic u Oder mě dorazí. V místním koloniálu si u milé osvícené prodavačky k obědu kupuju ledovou pepsi colu, ledovou čtvrtku melounu a ledovej Radegast. Nevím co z toho dřív. V jednu odpoledne ve Fulneku bych si nechal v cykloobchodě aspoň dofouknout kolo, kdyby dnes neotevírali zrovna v půl druhý. Kašlu na to, mám to už jen čtyřicet. Prdel se vrací do normálu, koleno si dalo říct a záda jako by s nima držely basu. Nohy taky jedou. Jen značení turistických tras je nějak jinak, než má bejt. A tak si krátím dlouhou chvíli tancem s kolem v ostružině a bodlácích. Mezi Fulnekem a Bílovcem je to celkem o ničem, tam nejezděte, zato od Bítova až do Ostravy nastává ta pravá bajkeřina. Opět musím lobovat za přijetí Ostravy mezi bajkerské destinace, obzvláště její okolí směrem na jih a západ je parádní rajon. Od Bítova to mám do cíle nějakých 15 kiláčků, ty ale vedou přes hluboká údolíčka – parádní sjezdy, skvělé traily a kopcéééé. Ve čtyři odpoledne dorážím do cíle cesty v Krásném Poli. Páteční účet – 121 km s převýšením 1900 metrů.

Celý výlet z Trutnova do Ostravy měřil celkem 315 km s převýšením nějakých 6800 metrů. S drobnými zastávkami včetně mapování, svlíkání, oblíkání a kochání se jsem v sedle strávil přibližně 26 hodin (to kdyby to někdo chtěl jet v kuse). Pokud se to někomu zdá pomalý, ať si to zkusí. Bylo to krásný a tenhle formát cestování se mi dost zalíbil. Jen by si to člověk asi užil ještě víc, kdyby na to nejdřív natrénoval. Nic, na nástěnkáře dobrý, pojedu zas a společníkům se nebráním.

DS, kamarád s.č.